

Załącznik nr 3

WYKAZ PUNKTÓW UPROSZCZONEGO PRZEKRACZANIA GRANICY PAŃSTWOWEJ

1. Gronowo	— Mamonowo	12. Czeremcha	— Wysokoje
2. Bartoszyce	— Bagrationowsk	13. Terespol	— Briest
3. Barciany	— Żeleznodorożnyj	14. Ślawatycze	— Domaczewo
4. Goldap	— Oziorsk	15. Dorohusk	— Jagodin
5. Suwałki	— Kalwarija	16. Zosin	— Ustług
6. Ogrodniki	— Łazdijaj	17. Dothobyczów	— Ukrainka
7. Lipszczany	— Grodno	18. Hrebenne	— Rawa Ruskaja
8. Kuźnica	— Grodno	19. Młynny	— Krakowiec
9. Bobrowniki	— Bierestowica	20. Medyka	— Szaginia
10. Jałówka	— Swisłocz	21. Malhowice	— Niżankowicz
11. Białowieża	— Plierierow	22. Krościenko	— Smolnica

Załącznik nr 4

WYKAZ PUNKTÓW PRZEKRACZANIA GRANICY PRZEZ DELEGACJE I TOWARZYSZĄCE IM GRUPY W RAMACH WSPÓŁPRACY I PRZYJACIELSKICH KONTAKTÓW MIEJSCOWYCH ORGANÓW PARTYJNYCH

1. Gronowo	— Mamonowo	7. Terespol	— Briest
2. Bartoszyce	— Bagrationowsk	8. Dorohusk	— Jagodin
3. Ogrodniki	— Łazdijaj	9. Zosin	— Ustług
4. Lipszczany	— Grodno	10. Medyka	— Szaginia
5. Kuźnica	— Grodno	11. Krościenko	— Smolnica
6. Jałówka	— Swisłocz		

115

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 31 maja 1986 r.

w sprawie wejścia w życie Porozumienia między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich o uproszczonym trybie przekraczania granicy państwowej przez obywateli zamieszkałych w miejscowościach przygranicznych, podpisanego w Moskwie dnia 14 maja 1985 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że wobec spełnienia wymagań przewidzianych w artykule 13 Porozumienia między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich o uproszczonym trybie przekraczania granicy państwowej

przez obywateli zamieszkałych w miejscowościach przygranicznych, podpisanego w Moskwie dnia 14 maja 1985 r., weszło ono w życie dnia 24 stycznia 1986 r.

Minister Spraw Zagranicznych: M. Orzechowski

116

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 czerwca 1986 r.

w sprawie zakresu stosowania przepisów ustawy o jednostkach badawczo-rozwojowych do jednostek badawczo-rozwojowych wykonujących w całości lub w znacznej części badania naukowe na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa.

Na podstawie art. 76 ust. 3 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz. U. Nr 36, poz. 170) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Jednostki badawczo-rozwojowe, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz. U. Nr 36, poz. 170), zwa-

nej dalej „ustawą”, wykonujące w całości lub w znacznej części badania naukowe i prace badawczo-rozwojowe na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa, zwane dalej „zadaniami obronnymi”, są w rozumieniu rozporządzenia jednostkami badawczo-rozwojowymi przemysłu obronnego.

2. Jednostki badawczo-rozwojowe przemysłu obronnego wykonują zadania określone w art. 2 ustawy ze szczególnym uwzględnieniem badań naukowych i prac badawczo-rozwojowych w zakresie uzbrojenia, sprzętu technicznego oraz wyposażenia specjalnego.

3. Zaliczenia do jednostek badawczo-rozwojowych, o których mowa w ust. 1, dokonuje Przewodniczący Komitetu Przemysłu Obronnego Rady Ministrów na wniosek organu sprawującego nadzór nad jednostką badawczo-rozwojową, zaopiniowany przez Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Finansów, w uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej i Ministrem — Kierownikiem Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, przez nadanie statusu jednostki badawczo-rozwojowej przemysłu obronnego. Do jednostek badawczo-rozwojowych, o których mowa w ust. 1, nie może być zaliczona jednostka prowadząca gospodarkę finansową na zasadach przewidzianych w prawie budżetowym, o których mowa w art. 16 ust. 1 ustawy.

4. Status jednostki badawczo-rozwojowej przemysłu obronnego ustala Komitet Przemysłu Obronnego Rady Ministrów w porozumieniu z zainteresowanymi naczelnymi i centralnymi organami administracji państwowej. Status jednostki badawczo-rozwojowej przemysłu obronnego określa szczególne obowiązki i uprawnienia jednostki badawczo-rozwojowej przemysłu obronnego i jej pracowników.

5. Przewodniczący Komitetu Przemysłu Obronnego Rady Ministrów, nadając status jednostki badawczo-rozwojowej przemysłu obronnego, a także inne organy, o których mowa w ust. 3, występując z wnioskiem o nadanie statusu oraz uzgadniając nadanie statusu, kierują się następującymi kryteriami:

- 1) udziałem zadań obronnych jednostki w zadaniach ogółem,
- 2) ważnością zadań obronnych z punktu widzenia potrzeb Sił Zbrojnych i organów bezpieczeństwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz zobowiązań międzynarodowych,
- 3) ważnością współpracy z innymi jednostkami badawczo-rozwojowymi lub z przedsiębiorstwami mającymi status przedsiębiorstwa przemysłu obronnego z punktu widzenia zadań obronnych,
- 4) perspektywą rozwoju z punktu widzenia planowanych perspektywnie zadań obronnych.

6. Organy opiniujące wniosek o nadanie statusu jednostki badawczo-rozwojowej przemysłu obronnego, o których mowa w ust. 3, kierują się kryteriami wynikającymi z ich zakresów działania, każdorazowo przytoczonymi w opinii.

7. Przewodniczący Komitetu Przemysłu Obronnego Rady Ministrów na wniosek zainteresowanego członka Komitetu może zawiesić w całości lub w części uprawnienia określone w statusie jednostki badawczo-rozwo-

jowej przemysłu obronnego za nieterminowe wykonanie zadań obronnych z winy jednostki.

8. Przewodniczący Komitetu Przemysłu Obronnego Rady Ministrów na wniosek organu sprawującego nadzór nad jednostką badawczo-rozwojową, w uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej, pozbawia statusu te jednostki badawczo-rozwojowe przemysłu obronnego, które przestały wykonywać zadania obronne uzasadniające nadanie tego statusu.

§ 2. Do jednostek badawczo-rozwojowych przemysłu obronnego stosuje się przepisy ustawy w zakresie nie uregulowanym odmiennie w niniejszym rozporządzeniu.

§ 3. Jednostka badawczo-rozwojowa przemysłu obronnego w zakresie realizacji zadań obronnych prowadzi działalność zgodnie z państwowymi planami dostaw, prac badawczo-rozwojowych i wdrożeniowych oraz inwestycji specjalnych na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa.

§ 4. 1. Organ sprawujący nadzór nad jednostką badawczo-rozwojową przemysłu obronnego może ustanowić obowiązek przystąpienia jednostki do zrzeszenia przedsiębiorstw przemysłu obronnego.

2. Dyrektor jednostki badawczo-rozwojowej przemysłu obronnego, która przystąpiła do zrzeszenia przedsiębiorstw przemysłu obronnego w trybie określonym w ust. 1, wchodzi w skład rady tego zrzeszenia.

§ 5. Do połączenia, podziału, przekształcenia lub likwidacji jednostki badawczo-rozwojowej przemysłu obronnego jest wymagane uzgodnienie wniosku, o którym mowa w art. 7 ust. 3 ustawy, z Przewodniczącym Komitetu Przemysłu Obronnego Rady Ministrów i Ministrem Obrony Narodowej.

§ 6. 1. Upowszechnianie wyników działalności jednostki badawczo-rozwojowej przemysłu obronnego w zakresie zadań obronnych wymaga zgody Ministra Obrony Narodowej.

2. Realizacja zadań w zakresie eksportu lub importu sprzętu, usług lub myśli naukowo-technicznej przez jednostkę badawczo-rozwojową przemysłu obronnego odbywa się w sposób uregulowany w odrębnych przepisach.

3. Zmiana działalności jednostki badawczo-rozwojowej przemysłu obronnego w zakresie zadań obronnych wymaga zgody Ministra Obrony Narodowej.

§ 7. Do wyłonienia kandydata na dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej przemysłu obronnego nie stosuje się postępowania konkursowego określonego w art. 13 ust. 4—7 ustawy.

§ 8. Stosunek pracy z mianowanym pracownikiem naukowym jednostki badawczo-rozwojowej przemysłu obronnego ulega rozwiązaniu z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia w przypadkach wymienionych w art. 40 ust. 1 ustawy, a także w razie utraty zdol-

ności do wykonywania zatrudnienia, spowodowanej cofnięciem we właściwym trybie upoważnienia do dostępu do wiadomości stanowiących tajemnicę państwową.

§ 9. Przepisy rozporządzenia dotyczące Ministra Obrony Narodowej stosuje się odpowiednio do Ministra Spraw Wewnętrznych w przypadku, gdy jednostka ba-

dawczo-rozwojowa prowadzi badania naukowe na rzecz bezpieczeństwa państwa.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Bączner

117

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 5 maja 1986 r.

W sprawie zaliczenia dróg do kategorii dróg wojewódzkich w województwach białkopodlaskim, chełmskim, kaliskim, konińskim, kozalińskim, leszczyńskim, lubelskim, olsztyńskim, opolskim, słupskim, tarnobrzesckim i zamojskim

Na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 14, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do kategorii dróg wojewódzkich zalicza się drogi określone w załącznikach do rozporządzenia:

- 1) w załączniku nr 1 — drogi na terenie województwa białkopodlaskiego,
- 2) w załączniku nr 2 — drogi na terenie województwa chełmskiego,
- 3) w załączniku nr 3 — drogi na terenie województwa kaliskiego,
- 4) w załączniku nr 4 — drogi na terenie województwa konińskiego,
- 5) w załączniku nr 5 — drogi na terenie województwa kozalińskiego,
- 6) w załączniku nr 6 — drogi na terenie województwa leszczyńskiego,
- 7) w załączniku nr 7 — drogi na terenie województwa lubelskiego,

- 8) w załączniku nr 8 — drogi na terenie województwa olsztyńskiego,
- 9) w załączniku nr 9 — drogi na terenie województwa opolskiego,
- 10) w załączniku nr 10 — drogi na terenie województwa słupskiego,
- 11) w załączniku nr 11 — drogi na terenie województwa tarnobrzeckiego,
- 12) w załączniku nr 12 — drogi na terenie województwa zamojskiego.

§ 2. Dyrekcje okręgowe dróg publicznych oraz terenowe organy administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej, każdy w swoim zakresie działania, dostosują oznakowanie sieci dróg wojewódzkich do przepisów rozporządzenia w terminie do dnia 31 grudnia 1988 r.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: J. Kamiński

(Tekst załączników nr 1—12 do rozporządzenia zawiera załącznik do niniejszego numeru)

118

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 22 maja 1986 r.

W sprawie rekompensaty dla ławników nie pozostających w stosunku pracy za czas wykonywania czynności w sądzie.

Na podstawie art. 153 § 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. — Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 31, poz. 137) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wysokość rekompensaty dla ławników nie pozostających w stosunku pracy, biorących udział w rozpoznawaniu spraw w sądach powszechnych, określa się na 500 zł za jeden dzień pełnienia obowiązków ławnika.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 1982 r. w sprawie należności ławników nie będących pracownikami za udział w postępowaniach sądu (Dz. U. Nr 43, poz. 282).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: L. Domecki

